DOMSTOLENS DOM

af 22. juli 2013

i sag E-15/12

Jan Anfinn Wahl mod den islandske stat

(EØS-aftalens artikel 3 — EØS-aftalens artikel 7 — form og midler til gennemførelse af direktiver — direktiv 2004/38/EF — fri bevægelighed for EØS-statsborgere — begrænsninger af retten til indrejse — retssikkerhedsgarantier)

(2013/C 309/06)

I sag E-15/12, Jan Anfinn Wahl mod den islandske stat, hvori Hæstiréttur Íslands (Islands højesteret) har anmodet Domstolen om i henhold til artikel 34 i aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol at fortolke artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, har Domstolen, sammensat af præsidenten Carl Baudenbacher (refererende dommer) og dommerne Per Christiansen og Páll Hreinsson, afsagt dom den 22. juli 2013

Domskonklusionen lyder således:

1) I henhold til EØS-aftalens artikel 7 har en EØS/EFTA-stat ret til at bestemme form og midler ved gennemførelsen af en retsakt svarende til direktiv 2004/38/EF i sin retsorden. Afhængig af den retlige sammenhæng kræver gennemførelsen af et direktiv ikke nødvendigvis, at det sker ved lovgivning, såfremt det er gennemført ved forskrifter, hvis bindende virkning er uomtvistelig, og som er tilstrækkeligt specifikke, præcise og klare til, at de er i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet.

2) Det er tilstrækkeligt, at en EØS-stat alene baserer en afgørelse efter direktivets artikel 27 om ikke at indrømme en person, der er statsborger i en anden EØS-stat, tilladelse til indrejse på sit område på hensynet til den offentlige orden og/eller den offentlige sikkerhed på en risikovurdering, hvor personens rolle i forbindelse med optagelsen af en afdeling i den organisation, som den pågældende er medlem af, bedømmes, og hvorefter det konkluderes, at organisationen er involveret i organiseret kriminalitet, og at den organiserede kriminalitet er steget der, hvor det er lykkes for en sådan organisation at etablere sig. Det kræves yderligere, at vurderingen er baseret udelukkende på den pågældendes personlige adfærd. Denne personlige adfærd skal desuden udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse, og begrænsningen i retten til indrejse skal stå i rimeligt forhold til målet. Det tilkommer den nationale ret i lyset af de relevante faktiske og retlige spørgsmål at afgøre, om disse krav er opfyldt.

3) En EØS-stat kan ikke være forpligtet til at erklære en organisation og medlemskab deraf ulovlig, før den kan nægte et medlem af denne organisation, der er statsborger i en anden EØS-stat, tilladelse til indrejse på dens område i medfør af direktivets artikel 27, hvis det ikke anses for hensigtsmæssigt under de givne omstændigheder at afgive en sådan erklæring. Den pågældende EØS-stat skal imidlertid klart have defineret sit standpunkt hvad angår organisationens aktiviteter, og hvis den betragter disse aktiviteter som en trussel mod den offentlige orden og/eller den offentlige sikkerhed, skal den have truffet administrative foranstaltninger for at modvirke disse aktiviteter.

4) For at påberåbe sig en trussel mod den offentlige orden og/eller den offentlige sikkerhed som omhandlet i direktivets artikel 27, stk. 1, er det ikke tilstrækkeligt, at en EØS-stat har defineret en adfærd, der består i sammen med en anden person at planlægge at begå en handling, der er en del af en kriminel organisations aktiviteter, som strafbar.

5) De nationale administrative myndigheder skal sikre sig, at der er tilstrækkelige beviser til under henvisning til direktivets artikel 27, stk. 2, at konkludere, at den pågældende formentlig ville have udvist en personlig adfærd, der udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Det tilkommer den nationale ret i overensstemmelse med ækvivalens- og effektivitetsprincippet at afgøre, om dette er tilfældet.